

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐՅԱՆ

Մանուկն առ խաչ

Ո՛վ խաչափայտ
Դու քառաթև,
Որո ճակատ
Միրո արև՝
Գամված Հիսուս,
Փրչեց խոնարհ
Հոգի և լույս
Մեր ընդ աշխարհ,
Ընդունե՞ իմ հոգիս հեզիկ փառաճաճանչ
Թներուդ տակ և սորվեցո՛ւր ինձի հավատ,
Մեր, հույս, որով միշտ բաբախե իմ փափուկ լանջ,
Եվ փարատե՛ լուսովդ խավարն սրտես վրհատ.
Սորվիմ աղոթք
Բառնալ քեզի,
Երբ խութից ոտք
Իմ հանդիպի
Սև Սատանին,
Որ ճգնի միշտ
Դյութել գհոզին
Ի մութ, ի վիշտ:

1871